CHRISTINA LAUREN

TRADUCERE DE **LAURA FRUNZĂ**

„Magie pură și irezistibilă, care te cucerește de la prima și până la ultima pagină!”
Emily Henry

UN FILM NETFLIX

CRĂCIUN FĂRĂ SFÂRȘIT

ROMANCE

LEDA BAZAAR

CHRISTINA
LAUREN

CRĂCIUN FĂRĂ SFÂRȘIT

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LEDA BAZAAR

capitolul unu

26 DECEMBRIE

PUTEȚI SĂ ZICEȚI CĂ SUNT O PANARAMĂ. PUTEȚI SĂ ziceți că sunt impulsivă. Că sunt mahmură.

Nimeni n-a zis niciodată așa ceva despre mine, dar în dimineața asta chiar că ar trebui. Seara trecută a fost un dezastru.

Cobor în cea mai mare liniște din patul de jos și traversez pe vârfuri podeaua înghețată către scări. Îmi bate inima așa de tare, că mă întreb dacă nu cumva se aude și în afara corpului meu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-l trezesc pe Theo și să trebuiască să-l privesc în ochi înainte să-mi pun în funcțiune creierul și să-mi ordonez gândurile.

A doua treaptă de jos scârțâie întotdeauna de parc-ar fi într-o casă bântuită. Aproape trei decenii, noi, „copiii", am abuzat-o alergând în sus pentru mese și în jos pentru jocuri

și somn la demisol. Mă întind cu atenție să-mi pun piciorul pe treapta de deasupra ei, expirând ușurată când calc fără niciun sunet. De-a lungul timpului, nu toată lumea a fost la fel de norocoasă. Scândura aia desprinsă l-a dat de gol pe Theo când se furișa târziu – sau devreme, depinde din ce punct de vedere priviți – de mai multe ori decât pot număra.

Când ajung în bucătărie, nu-mi mai bat prea tare capul să mă deplasez în liniște, ci intru pe modul viteză. Încă nu s-a luminat afară; în casă e liniște, dar unchiul Ricky se va trezi în curând. Cabana e plină de oameni matinali, așa că am la dispoziție doar un interval scurt ca să-mi dau seama cum să rezolv asta.

O iau la fugă în sus pe scări, cu o avalanșă de amintiri din seara trecută rostogolindu-mi-se prin minte ca o carte animată a rușinii. Ignor vâscul care atârnă deasupra palierului, înconjor balustrada în șosetele mele imprimate cu acadele, mă furișez în liniște pe coridor și deschid ușa spre scara îngustă care urcă în mansardă. Când ajung sus, împing ușa lui Benny.

— Benny! șoptesc în întunericul răcoros. Benny, trezește-te! E o urgență!

Din partea cealaltă a camerei se aude un geamăt răgușit, iar eu îl avertizez:

— Vezi că aprind lumina!

— Nu….

— *Ba da!*

Întind mâna, apăs comutatorul și iluminez camera. În timp ce noi, copiii, am fost de mult exilați în paturile suprapuse de la demisol, mansarda asta e dormitorul lui Benny în fiecare decembrie și cred că e cel mai mișto loc din

casă. Tavanul e înalt și înclinat și are la capătul celălalt o fereastră cu vitraliu care proiectează pe pereți lumina soarelui în dungi strălucitoare de albastru, roșu, verde și portocaliu. Patul dublu îngust de aici împarte spațiul cu grămada organizată de moșteniri de familie, cutii de decorațiuni pentru diverse sărbători și un șifonier plin cu hainele de iarnă vechi ale bunicii și bunicului Hollis, de pe vremea când achiziția unei cabane în Park City nu era ceva imposibil din punct de vedere financiar pentru un director de școală din Salt Lake. Din moment ce nicio altă familie nu mai avea fete când eram eu copil, obișnuiam să mă costumez singură aici sau, uneori, cu Benny ca public.

Dar acum n-am nevoie de public. Am nevoie de o ureche binevoitoare și de un sfat dur și realist pentru că sunt pe punctul de a face o criză de isterie.

— Benny! *Trezește-te!*

Se ridică într-un cot și se șterge de somn la ochi cu cealaltă mână. Accentul australian îi iese răgușit.

— Ce oră e?

Mă uit la telefonul pe care-l strâng în palma transpirată.

— Cinci jumate.

Se holbează la mine cu o privire mijită și sceptică.

— A murit cineva?

— Nu!

— A dispărut cineva?

— Nu!

— Sângerează cineva abundent?

— Sângerează mintal, da! Intru mai adânc în cameră, mă înfășor într-o pătură veche și mă așez pe un scaun de răchită orientat spre pat, apoi spun: Ajutor!

La cincizeci și cinci de ani, Benny încă mai are același păr castaniu-nisipiu lânos pe care l-a avut toată viața. Îi trece de bărbie și e ondulat de parcă ar fi fost făcut permanent ani de zile și, la un moment dat, s-a decis să rămână așa. Obișnuiam să-mi închipui că e angajatul vreunei formații rock de prin anii '80 sau un aventurier care conduce turiștii bogați spre pierzanie în sălbăticie. Realitatea – e lăcătuș în Portland – e mai puțin palpitantă, dar zdrăngănitul brățărilor lui turcoaz și al colierelor din mărgele măcar mă lasă să-mi imaginez asta.

În momentul ăsta, părul ăla e o aură încâlcită de haos în jurul capului lui.

Am o istorie lungă cu toți cei doisprezece oameni din casă, dar cu Benny e ceva special. E un prieten din facultate al părinților mei – toți adulții din casă au urmat Universitatea din Utah împreună, cu excepția lui Kyle, care s-a căsătorit cu cineva din grup –, dar Benny a fost mereu mai degrabă un prieten decât o figură parentală. E din Melbourne, are un temperament moderat și e destupat la minte. Benny e burlacul etern, sfătuitorul înțelept și singura persoană din viața mea pe care știu că pot conta ca să-mi ofere o perspectivă atunci când propriile gânduri îmi scapă de sub control.

Când eram mică, îmi păstram toate bârfele până ne vedeam în weekendul de 4 Iulie sau în vacanța de Crăciun și apoi îi povesteam totul când eram doar noi doi. Benny are un fel de a asculta și de a da cele mai simple sfaturi, fără să te judece și fără să-ți țină o predică. Sper doar că mintea lui limpede o să mă salveze și de data asta.

— Bine! Își drege glasul cu un acces de tuse și își dă la o parte de pe față câteva șuvițe de păr: Hai s-auzim!

— Bine. Deci…

În ciuda panicii care mă încearcă și a faptul că trece timpul, mă hotărăsc că cel mai bine ar fi să-l introduc cu blândețe în conversație.

— Theo, Miles, Andrew și cu mine jucam jocuri de societate aseară la demisol, încep eu.

Se aude un „Îhâm" gutural dinspre el.

— O seară obișnuită.

— Jucam Cluedo, adaug un detaliu inutil, trăgându-mi părul brunet peste umăr.

— Bine.

Benny, ca de obicei, e uluitor de răbdător.

— Miles a adormit pe podea, spun.

Fratele meu mai mic are șaptesprezece ani și, la fel ca majoritatea adolescenților, poate dormi și pe o piatră ascuțită.

— Andrew a plecat la Debarcader.

De data asta „Îhâm-ul" vine ca un chicotit, pentru că lui Benny încă i se mai pare amuzant că Andrew Hollis – fratele mai mare al lui Theo – a pus în sfârșit piciorul în prag cu tatăl lui și a găsit o cale de ieșire din situația infantilizantă cu paturile suprapuse: s-a mutat la Debarcader pe perioada sărbătorilor. Debarcaderul e o clădire mică și friguroasă, aflată la vreo douăzeci de metri distanță de cabana principală. Ce mă distrează teribil e că, deși se numește Debarcader, clădirea n-are absolut niciun luciu de apă prin împrejurimi. Cel mai adesea e folosită ca anexă pentru curtea din spate pe durata verii și, cu siguranță, nu e amenajată pentru dormit în Munții Stâncoși în decembrie.

Și, oricât îmi pare rău că nu-l mai văd pe Andrew Hollis în patul de sus din partea cealaltă a camerei, sincer nu pot spune că-l învinovățesc.

De fapt, niciunul dintre cei care dorm la demisol nu mai e copil. Ne-am lămurit de mult că Theo poate (*îhâm!*) dormi oriunde, fratele meu, Miles, îl idolatrizează pe Theo, așa că îl urmează oriunde, iar eu tolerez asta pentru că mama m-ar omorî cu mâinile goale dacă m-aș plânge vreodată de ospitalitatea și generozitatea familiei Hollis. Dar Andrew, la aproape treizeci de ani, se pare că s-a săturat să se ciondănească cu părinții lui, așa că și-a luat un pat de campanie și un sac de dormit și s-a mutat la Debarcader în prima seară aici.

— Până la momentul ăla, băuserăm cu toții câte ceva, spun eu, apoi corectez: Mă rog, nu și Miles, evident, dar noi, restul.

Benny ridică din sprâncene.

— Două pahare, mă strâmb eu. De lichior de ouă.

Mă întreb dacă Benny își dă seama încotro bat. Eu am reputația că nu țin deloc la băutură, iar Theo e cunoscut pentru faptul că intră în călduri când bea. Deși, ca să fim cinstiți, Theo e cunoscut pentru faptul că este în călduri permanent.

— Theo și cu mine am urcat la parter să luăm niște apă.

Îmi umezesc buzele și înghit în sec, simțind cum mi se face brusc sete.

— Ăăă, și după aia am venit cu sugestia să mergem la o plimbare în zăpadă în stare de ebrietate, dar apoi… Îmi țin respirația, gâtuindu-mi cuvintele: Ne-am mozolit în antreu.

Benny înlemnește și apoi își întoarce spre mine ochii căprui, trezindu-se complet.

— Vorbești despre Andrew, nu? Tu și cu Andrew?

Și iată concluzia! Cu acea întrebare blândă, Benny pune punctul pe i.

— Nu! spun în cele din urmă. Nu cu Andrew! Cu Theo!

Asta sunt eu: panarama.

Acum, că sunt trează și am claritatea discordantă a dimineții de după, pipăielile scurte și frenetice de seara trecută îmi revin în mine învăluite în ceață. Oare eu am inițiat lucrurile sau a fost Theo? Tot ce știu e că a fost un moment surprinzător de stângace și deloc seducător: ne-am ciocnit dinții, am scos câteva gemete febrile și ne-am sărutat. Mi-a prins pieptul cu mâna într-un gest care semăna mai degrabă cu o palpare a sânului decât cu o îmbrățișare pasională. Ăla a fost momentul în care l-am împins și, cu o scuză penibilă, m-am strecurat pe sub brațul lui și am fugit la demisol.

Îmi vine să mă sufoc cu perna lui Benny. Asta primesc pentru că am acceptat să beau din lichiorul de ouă alcoolizat al lui Ricky Hollis.

— Stai un pic!

Benny se apleacă, ridică un rucsac de pe jos, de lângă pat, și scoate un cui de unică folosință.

— Serios, Benedict? Nici măcar nu s-a luminat afară!

— Uite ce e, *Calamitate*, tocmai mi-ai spus că ți-ai făcut de cap cu Theo Hollis aseară. N-ai dreptul să mă iei la rost că trag un fum înainte să aud restul poveștii.

Ce-i corect e corect! Oftez, închid ochii și îmi ridic fața spre tavan, trimițând universului o dorință tăcută de a șterge noaptea trecută din existență. Din nefericire, când îi deschid din nou, sunt tot în mansardă cu Benny – care fumează iarbă înainte de răsărit – și o căciulă de regrete care mi se instalează în stomac.

Benny expiră un vălătuc puturos de fum și pune cuiul înapoi în rucsac.

— Bine, spune el, mijind ochii la mine. Tu și Theo.

Suflu ca să-mi dau bretonul de pe față.

— Te rog, n-o spune așa!

El ridică din sprâncene ca și cum ar spune: „Păi, ce vrei?"

— Știi că mama ta și cu Lisa au tot făcut mișto pe tema asta de-a lungul anilor… nu?

— Mda. Știu.

— Adică îți place să le faci pe plac oamenilor, spune el, studiindu-mă. Dar asta e un pic cam mult.

— N-a fost ca să fac cuiva pe plac!

Tac o clipă, gândindu-mă la asta.

— Nu cred.

E o glumă veche faptul că, de când eram mici, părinții noștri sperau că Theo și cu mine o să ajungem împreună într-o bună zi. Și atunci aveam să devenim, în mod oficial, o familie cu toții. Și presupun că, în teorie, are sens. Ne-am născut fix la două săptămâni distanță. Am fost botezați în aceeași zi. Am dormit împreună în același pat de jos până când Theo a crescut suficient ca adulții să aibă încredere în el că nu va sări de sus. Mi-a tăiat părul cu foarfeca de bucătărie când aveam patru ani. Îi acopeream fața și brațele cu plasturi de fiecare dată când rămâneam singuri, până când părinții noștri s-au deșteptat și au început să ascundă plasturii. Ca să ne putem ridica de la masă, eu îi mâncam fasolea verde și el îmi mânca morcovii fierți.

Dar toate astea sunt chestii copilărești, iar acum nu mai suntem copii. Theo e un tip de treabă și îl iubesc, pentru că suntem practic o familie și oarecum trebuie să fac asta, dar ne-am maturizat și am devenit oameni atât de diferiți, încât uneori mi se pare că singurele lucruri pe care le avem în comun s-au întâmplat cu mai bine de un deceniu în urmă.

Și cel mai important (a se citi „jalnic”) e că nu mi-a plăcut niciodată de Theo, în principal deoarece am avut o pasiune nebunească, ascunsă și disperată pentru fratele lui mai mare. Și asta de ceea ce mi se pare o viață întreagă! Andrew e bun, cald, superb și foarte comic. E jucăuș, seducător, creativ și afectuos. De asemenea, mai e și un om cu principii ferme și discret, și sunt destul de sigură că nimic nu l-ar face să respingă o femeie mai tare decât să afle că și-a făcut de cap cu fratele lui mai mic și afemeiat, sub influența lichiorului de ouă.

Benny, singura persoană din casa asta care știe ce simt pentru Andrew, mă privește, așteptând:

— Deci ce s-a întâmplat?

— Eram amândoi amețiți. Am ajuns în antreu toți trei: eu, Theo și limba lui.

Îmi îndes vârful degetului mare în gură și-l mușc.

— Spune-mi ce crezi!

— Încerc să înțeleg ce s-a întâmplat – nu-ți stă deloc în fire așa ceva, Tăiețel!

Îmi vine să-l contrazic, dar impulsul dispare rapid sub un val de autodispreț. Benny e Jiminy Cricket[1] al meu și are dreptate: nu-mi stă deloc în fire așa ceva.

— Poate că a fost o încurajare din subconștient să depășesc odată prostia asta cu Andrew.

— Ești sigură cu privire la asta? întreabă Benny cu blândețe.

Nu!

[1] Jiminy Cricket este un personaj din basmul „Pinocchio” de Carlo Collodi. Este un greier care îi reamintește permanent lui Pinocchio să facă ceea ce este corect (n. trad.)

— …Da?

Am douăzeci și șase de ani. Andrew are douăzeci și nouă. Chiar și eu trebuie să recunosc că, dacă era să se întâmple ceva între noi, s-ar fi întâmplat până acum.

— Așa că te-ai gândit de ce nu Theo? mă întreabă Benny, citindu-mi gândurile.

— N-a fost așa de calculat, bine? Adică nu e chiar urât, nu?

— Dar ești atrasă de el?

Benny își scarpină barba scurtă.

— Asta pare o întrebare importantă.

— Păi, nu știu ce să zic, multe femei par să fie…

El râde.

— Eu nu asta te-am întrebat.

— Probabil că am fost atrasă de el aseară, nu?

— Și? întreabă el, făcând o grimasă de parcă nu-i sigur că vrea să afle.

— Și…, îngaim în timp ce strâmb din nas.

— Expresia ta îmi dă de înțeles că a fost groaznic.

Expir, dezumflându-mă.

— Atât de rău!

Tac o clipă.

— Mi-a lins fața. Adică, toată fața!

Grimasa lui Benny se adâncește și eu îl arăt cu degetul.

— Jură că ții secret!

El ridică mâna.

— Și cui i-aș spune? Părinților lui? *Alor tăi?*

— Oare am distrus totul?

Benny îmi zâmbește amuzat.

— Să știi că nu sunteți primii oameni din istorie care s-au mozolit când erau beți. Dar poate ăsta-i un catalizator de

vreun fel. Universul îți spune să-ți iei gândul de la Andrew într-un fel sau altul.

Râd pentru că asta mi se pare sincer imposibil. Cum îți iei gândul de la un bărbat atât de bun la suflet și de frumos la chip? Nu e ca și cum n-am încercat să-mi iau gândul de la Andrew în, ăăă, ultimii treisprezece ani.

— Ai vreo idee cum să procedez?

— Nu știu, Tăiețel.

— Să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Să vorbesc cu Theo despre asta?

— Cu siguranță nu ignora situația! spune Benny și, oricât de mult speram să primesc permisiunea de a-mi îngropa capul în nisip, știu că are dreptate.

Cel mai mare viciu al familiei Jones e să evite confruntările. Părinții mei probabil ar putea număra pe degetele de la o mână toate dățile în care și-au discutat în mod matur sentimentele unul cu altul – și probabil că asta v-ar spune și avocatul lor de la divorț.

— Du-te să-l trezești înainte să înceapă ziua! Reglează lucrurile!

Se uită pe geam la cerul care se luminează treptat și apoi înapoi la mine. Probabil că se vede pe fața mea că sunt panicată, pentru că își pune mâna pe mine într-un gest liniștitor.

— Știu că îți vine mai firesc să rezolvi problemele evitând confruntările, dar e ultima noastră zi aici. Nu vrei să pleci și să lași asta să atârne între voi. Gândește-te că te întorci la asta Crăciunul următor!

— Ești lăcătușul cel mai intuitiv din punct de vedere emoțional de pe toată planeta, știi asta!

El râde.

— Schimbi subiectul!

Încuviințez cu o mișcare din cap, punându-mi mâinile între genunchi și uitându-mă fix la podeaua veche de lemn.

— Mai am o întrebare.

— Îhâm?

Îngânatul lui îmi dă de înțeles că știe exact ce urmează.

— Să-i spun lui Andrew?

El îmi răspunde repede cu altă întrebare:

— De ce ar trebui să afle Andrew?

Mă uit la el, clipind, și zăresc compasiunea blândă de pe chipul lui. Uf! Andrew nu trebuie să afle, pentru că oricum nu i-ar păsa.

capitolul doi

MĂ FURIȘEZ AFARĂ DIN CAMERA LUI BENNY, RUGÂNdu-mă ca toată lumea să doarmă în continuare și, în cea mai mare parte, în casă e liniște și nu mișcă nimeni. Planul meu: să-l trezesc pe Theo, să-l rog să vină să stăm de vorbă în bucătărie – nu, nu în bucătărie, e prea aproape de antreu – înainte să se mai trezească cineva. Să reglăm lucrurile. Să mă asigur că știm că a fost un accident, nimic care să ne stânjenească. A fost efectul lichiorului de ouă! Și cu siguranță nu e ceva ce trebuie să mai afle și altcineva!

Oare sunt prea paranoică din cauza unui sărut neglijent și a unei pipăieli pe sân? Fără îndoială! Dar Theo e ca un membru al familiei, iar lucrurile astea au tendința de a se complica. Și nu vreau să fiu eu proverbiala dinamită în această confortabilă dinamică de familie de suflet.

Când mă gândesc la sute de alte dimineți aici, îmi aduc aminte că, de obicei, eu eram trează în bucătărie, trișând în

liniște la Solitaire, în timp ce Ricky, tatăl lui Andrew și al lui Theo, ronțăia fursecuri și își bea cafeaua semiadormit, trezindu-se lent la viață. „Maelyn Jones, tu și cu mine suntem ca două picături de apă!" obișnuia el să spună după ce-și recăpăta graiul. „Amândoi ne trezim la revărsatul soarelui." Dar în dimineața asta anume, Ricky nu s-a trezit încă. În locul lui e Theo, cocoșat deasupra unui bol enorm cu cereale Lucky Charms.

Încă mă dezorientează să-l văd cu părul scurt. De când îl știu, Theo a avut părul brunet lung și ondulat, pe care uneori și-l strângea într-o coadă. Dar acum toată claia aia a dispărut, tunsă cu doar câteva zile înainte de venirea la cabană. Acum stau în prag, înconjurată de șiraguri de ghirlande metalice și de ilex din hârtie de mătase pe care gemenii și Andrew le-au atârnat ieri-dimineață, și mă holbez la capul tuns al lui Theo, gândindu-mă că arată ca un străin.

Știu că știe că sunt aici, dar nu mă salută; se preface că e profund fascinat de informațiile nutriționale de pe cutia de cereale din fața lui. Îi picură lapte de pe bărbie și se șterge cu dosul palmei.

Stomacul mi se face ghem.

— Bună! spun, împăturind un prosop de bucătărie rătăcit.

El tot nu-și ridică privirea.

— Bună!

— Ai dormit bine?

— Sigur.

Îmi încrucișez brațele la piept și-mi aduc aminte că sunt în pijama, fără sutien, și-mi îngheață tălpile pe podeaua acoperită cu linoleum.

— Te-ai trezit devreme.

Unul dintre umerii săi masivi se ridică și apoi coboară.

— Mda.

Clipesc și-mi dau brusc seama ce se întâmplă. E limpede ca bună ziua. Nu-l am în față pe prietenul meu de-o viață, Theo. Ăsta e Theo de-a doua zi. Ăsta e Theo pe care-l văd majoritatea fetelor. Greșeala mea a fost să presupun că nu sunt *majoritatea fetelor*.

Mă duc spre cafetieră, pun un filtru în ea și îl umplu cu cafea măcinată, apoi apăs butonul de preparare. Aroma puternică a cafelei îmi umple nările și, preț de o clipă, mă distrage de la neliniștea mea.

Mă uit la calendarul de Advent gol de pe blatul de bucătărie – nu e gol pentru că ieri a fost Crăciunul, ci pentru că lui Andrew îi place ciocolata și l-a terminat acum cinci zile. Mama lui și a lui Theo, Lisa, a făcut un fel de fursecuri în prima zi de vacanță, dar nu s-a atins aproape nimeni de ele pentru că nimeni nu vrea să riște să-și piardă un dinte, după ce l-am văzut cu toții pe tata spărgându-și unul de-al lui.

Cunosc fiecare vas din bucătărie, fiecare suport de oale, fiecare prosop și fiecare napron. Locul ăsta îmi este mai drag decât casa copilăriei mele și nu vreau să-l mânjesc cu decizii prostești luate pe fondul consumului de lichior de ouă.

Trag adânc aer în piept și mă gândesc de ce venim aici: să petrecem timp de calitate cu familia noastră de suflet. Să ne celebrăm apropierea. Uneori ne scoatem din minți unii pe alții, dar iubesc locul ăsta. Aștept cu nerăbdare tot anul să vin aici.

Theo își trântește lingura pe masă, iar zgomotul mă aduce înapoi în camera asta încărcată de tensiune. Scutură cutia de cereale deasupra bolului, reumplându-l.

Încerc din nou să fac conversație.

— Ți-e foame?

El mormăie.

— Mda.

Încerc să-i găsesc o scuză. Poate e jenat și el. Dumnezeu știe că eu sunt! Poate ar trebui să-i cer scuze, să mă asigur că privim la fel lucrurile.

— Ascultă, Theo! Cu privire la ce s-a întâmplat aseară…

El râde în timp ce ia o gură de cereale.

— Aseară nu s-a întâmplat nimic, Mae. Ar fi trebuit să știu c-o să faci mare tam-tam pe tema asta.

Clipesc. Mare tam-tam?

Pentru o secundă, îmi imaginez că-i azvârl în cap cel mai apropiat obiect.

— Ce mama naibii vrei să…, încep eu, dar sunetul unor pași îmi întrerupe tirada și îl salvează pe Theo din a fi lobotomizat de un suport de oale din fier forjat.

Ricky intră în cameră, scoțând un „'Neața" răgușit.

Ia o cană, iar eu înhață cafetiera, umplându-i-o când o întinde spre mine, și ne ducem amândoi spre masă: e micul nostru dans familiar. Dar apoi Ricky ezită, neștiind unde să stea, cu Theo așezat pe neașteptate în scaunul lui. Trage alt scaun și se așază cu un geamăt ușurat, mirosindu-și cafeaua.

Aștept ca Ricky s-o spună. Aștept. „Maelyn Jones, tu și cu mine suntem ca două picături de apă." Dar cuvintele nu vin. Theo a creat un gol de tăcere rece într-un spațiu calm și ordonat și o scânteie minusculă de panică mi se aprinde în spatele coastelor. Ricky e Regele Tradiției, iar eu sunt moștenitoarea evidentă a tronului său. Ăsta e singurul loc din lume unde nu m-am îndoit niciodată de cine sunt sau ce fac,

dar seara trecută Theo și cu mine am deraiat de la scenariu și acum totul e ciudat.

Mă uit urât la el peste masă, dar el nu mă privește înapoi. Își mănâncă cerealele de parcă ar fi un student dintr-o frăție.

Theo e un măgar!

Deodată, sunt cumplit de furioasă. Cum de n-are nici măcar tupeul să mă privească în ochi în dimineața asta? Câteva sărutări la beție n-ar trebui să însemne nimic pentru Theo Hollis, e doar o zgârietură care se lustruiește imediat. În schimb, îmi dă senzația că o scormonește și mai tare.

Ricky se întoarce lent spre mine și-i observ expresia întrebătoare cu coada ochiului. Poate că Theo are dreptate. Poate că fac prea mare tam-tam din asta. Mă străduiesc să mă abțin și clipesc, apoi mă ridic de la masă.

— Cred c-o să-mi iau cafeaua afară ca să mă bucur de ultima dimineață aici.

Gata! Dacă Theo are măcar jumătate de creier – lucru de care mă îndoiesc momentan –, o să priceapă aluzia și o să vină afară să vorbim.

Dar, după ce mă așez pe leagănul de pe verandă, înfofolită bine într-o haină căptușită cu puf, în șosete groase, cizme și o pătură, simt cum mi se face frig pe dinăuntru. Nu vreau să zgudui fundația acestui loc special – de-asta n-am fost niciodată tentată de flirtul lui Theo și nici n-am recunoscut în fața nimănui, cu excepția lui Benny, că am sentimente reale și pline de afecțiune pentru Andrew. Prietenia solidă a părinților noștri e mai veche decât oricare dintre noi, copiii.

Lisa și cu mama au fost colege de cameră în facultate. Tata, Aaron, Ricky și Benny locuiau cu toții într-o dărăpănătură de închiriat din afara campusului; au botezat casa victoriană veche cu incredibil de creativul nume Casa Internațională a Berii și, din poze, părea ceva scos din *Animal House*[1]. După absolvire, Aaron s-a mutat în Manhattan, unde l-a întâlnit pe Kyle Liang, cu care s-a și căsătorit, și, în cele din urmă, au adoptat gemeni. Ricky și Lisa au rămas în Utah, iar Benny a cutreierat toată Coasta de Vest până s-a stabilit în Portland. Părinții mei au prins rădăcini în California, unde m-am născut eu și, în cele din urmă, Miles – bebelușul-surpriză –, când aveam nouă ani. Ai mei au divorțat acum trei ani, iar mama s-a recăsătorit și e fericită. Tata… nu prea.

Aaron ne spunea adesea că prieteniile astea i-au salvat viața când mama și fratele lui au murit subit într-un accident de mașină când era în anul întâi și, de atunci, grupul s-a strâns în jurul lui ca să facă sărbătorile împreună. Chiar și cu suișurile și coborâșurile vieții, tradiția a rămas: pe fiecare 20 decembrie, adoptăm cu toții itinerariul de Crăciun extrem de specific și de detaliat al lui Ricky. N-am ratat niciun an de când m-am născut eu, nici măcar atunci când au divorțat părinții mei. Anul acela n-a fost comod deloc – să zic că a fost încordat e un eufemism –, dar cumva faptul că am petrecut timp cu familia noastră de suflet a mai îndulcit ruptura din familia noastră de sânge.

Vacanța asta a fost mereu cerculețul roșu, festiv, din calendarul meu. Cabana e oaza mea nu doar pentru că Andrew Hollis e aici, ci și pentru că e cabana perfectă de iarnă, are cantitatea perfectă de zăpadă, oamenii perfecți și

[1] Film de comedie din 1978 (n. trad.).

nivelul perfect de confort. E Crăciunul perfect, și nu vreau să schimb nimic!

Deci tocmai am distrus totul?

Mă aplec în față și-mi cuprind genunchii cu brațele. *Sunt un dezastru*.

— Nu ești un dezastru.

Tresar și ridic capul. Andrew stă în fața mea, zâmbind larg, cu o cană aburindă de cafea în mână. Văzându-i fața în lumina strălucitoare a dimineții – ochii verzi, șăgalnici, umbra unei bărbi de-a doua zi și dungile de la pernă pe obrazul stâng –, corpul meu reacționează previzibil: inima îmi face un salt mortal de pe o stâncă, iar stomacul mi se scufundă cald în partea de jos a abdomenului. E deopotrivă persoana pe care vreau s-o văd acum și ultima persoană care vreau să afle ce mă supără.

Încerc să-mi amintesc cum îmi arată părul și îmi trag pătura până sub bărbie, dorindu-mi să-mi fi pus un sutien.

— Vorbeam singură?

— Cu siguranță!

Zâmbește și, Doamne, pot să jur că iese soarele din nori. Are niște gropițe atât de adânci, că mi-aș putea pierde toate visurile și speranțele în ele. Jur că-i strălucesc dinții. Ca și cum ar fi primit un semn, o buclă castanie perfectă îi cade peste frunte. Cred că faci mișto de mine!

Și, o, Doamne, m-am mozolit cu fratele lui! Vinovăția și regretul mi se amestecă amar în fundul gâtului.

— Cumva mi-am dezvăluit planurile de a da jos guvernul și de a o instala pe Beyoncé ca neînfricata noastră conducătoare? întreb, schimbând subiectul.

— Probabil că am ajuns după partea aia.

Andrew mă privește amuzat. Are ceva în expresia feței, un licăr jucăuș pe care nu-l pot interpreta. Groaza îmi dă un șut rapid în plexul solar. Arăt spre fața lui.

— Ce se petrece aici?

— A, nimic!

Se așază lângă mine, mă cuprinde cu brațul pe după umeri și mă sărută pe creștet. Sărutul mă distrage suficient cât să se dizolve groaza, iar eu mă forțez să nu mă apuc de el atunci când se retrage. Dacă aș primi vreodată o îmbrățișare lungă și strânsă de la Andrew Hollis, ar fi ca și cum aș da pe gât un pahar mare de apă într-o zi caniculară. Știu că nu l-am meritat niciodată – e prea bun pentru orice muritoare –, dar asta nu m-a împiedicat niciodată să mi-l doresc.

Mă ia o stare de neliniște atunci când îmi șoptește numele râzând, cu gura în părul meu.

— Ești neobișnuit de vesel în dimineața asta! spun eu.

— Și tu *nu* ești, remarcă el, aplecându-se ca să-mi studieze fața în glumă.

Căștile de la gât îi cad puțin în față și îmi dau seama că nu s-a deranjat să oprească muzica; din ele se aude „She Sells Sanctuary" de la Cult.

— Ce se petrece, Maisie?

Asta facem noi împreună; devenim personajele noastre bătrâne, Mandrew și Maisie. Ne modulăm vocile ca să sune tremurate și pițigăiate – ca să ne jucăm, să ne facem confidențe, să ne tachinăm –, dar eu sunt prea speriată ca să mă joc cu el.

— Nimic, zic și ridic din umeri. N-am dormit bine.

Minciuna îmi lasă un gust grețos pe limbă.

— Ai avut o noapte grea?

— Ăăă…

Simt cum mi se dezintegrează organele interne.

— Oarecum?

— Deci tu și cu fratele meu, ei?

O combustie spontană îmi incinerează tot ce am în cap. Creierul meu făcut cenușă se împrăștie afară în zăpadă.

— O, Doamne!

Umerii lui Andrew se ridică atunci când râde.

— Ce copii sunteți! Să vă furișați așa!

— Andrew… nu e nimic… eu nu….

— Nu, nu! E în regulă! Adică nimeni nu e surprins, nu? Se trage în spate să-mi vadă expresia: Hei, relaxează-te, sunteți amândoi adulți!

Scot un geamăt și-mi îngrop fața în brațe. Nu înțelege și ce e și mai rău e că nu-i pasă.

Tonul i se îmblânzește și se scuză imediat.

— Nu mi-am dat seama c-o să te panichezi așa, doar te luam peste picior. Ca să fiu sincer, mi-am închipuit că e doar o chestiune de timp până când tu și cu Theo…

— Andrew, nu!

Mă uit în jur, disperată de-a binelea. O trapă misterioasă prin care să evadez ar fi o descoperire grozavă. În schimb, o sclipire argintie îmi atrage atenția – mâneca îngrozitorului pulover de Crăciun al lui Andrew atârnând peste marginea tomberonului de gunoi. Miso, corgiul familiei Hollis, a pus gheara pe el în Ajunul Crăciunului și probabil că Lisa a hotărât că nu mai poate fi salvat. Nu m-ar deranja deloc să mă bag lângă el în tomberonul de gunoi.

— Nu-i așa între noi!

— Hei, e în regulă, Maisie!

Îmi dau seama că e surprins de gradul meu de alarmare și îmi pune o mână pe braț, într-un gest liniștitor, interpretându-mi greșit isteria.

— N-o să mai spun nimănui!

Simt în gât o combinație de rușine și vinovăție.

— Eu… nu pot să cred că ți-a spus!

— Nu mi-a spus, mă asigură Andrew. M-am întors aseară acasă pentru că îmi lăsasem telefonul în bucătărie și v-am văzut.

Andrew ne-a văzut? Vă rog, vreau să mor chiar în clipa asta!

— Haide, nu face așa mare tragedie din cauza unor pupături. Stai de vorbă cu tipul a cărui mamă mută vâscul prin casă în fiecare zi. Jumătate din grup ne-am sărutat unii cu alții la un moment dat.

Mă ciufulește și, dacă e posibil așa ceva, mă simt și mai rușinată.

— M-a trimis tata să te chem la micul-dejun. Mă înghiontește în joacă în umăr, ca și cum am fi amici: Voiam doar să fac puțin mișto de tine.

Îmi face cu ochiul, apoi se întoarce și intră înapoi în casă, iar eu rămân afară ca să-mi caut sănătatea mintală.

• • •

Înăuntru, muzica de Crăciun înveselește în continuare atmosfera. Livingul e acum casă pentru rămășițele Crăciunului: un teanc de cutii pliate, saci de gunoi plini de hârtie de ambalat și cutii de depozitare pline cu panglici împăturite care să fie refolosite anul viitor. Valizele sunt aliniate la ușa de la intrare. În timp ce eu făceam o criză de disperare pe verandă, bucătăria s-a umplut și se pare că am ratat momentul

comic în care tata și Aaron au fost prinși pe palier împreună sub vâscul plimbăreț al Lisei.

Micul-dejun e deja în plină desfășurare: mama a combinat șuncă, ouă, cartofi și orice altceva mai era în frigider pentru a face o frittata. Lisa scoate niște *sigtebrød* danez din cămară, iar Ricky umple farfuriile cu clătite și bacon. Suntem o adunătură lentă, plină de calorii cât pentru o lună, dar ingerate în ultimele două zile, însă știu că ne mișcăm așa de posomorâți pentru că e ultima noastră dimineață împreună. Nu sunt singura persoană din camera asta care se întoarce la rutina unei vieți de la nouă la cinci.

În câteva ore, mama, tata, Miles și cu mine vom încărca totul în mașină și vom pleca la aeroport. Vom zbura până la Oakland împreună și ne vom despărți la Sosiri. Noul soț al mamei, Victor, se va fi întors din călătoria lui anuală cu cele două fiice adulte ale lui și o va aștepta cu flori și sărutări pe mama. Tata se va urca în mașină și va conduce singur până la apartamentul lui din apropiere de centrul medical de la universitate. Probabil nu-l vom mai vedea săptămâni întregi.

Iar luni eu mă voi întoarce la un loc de muncă de unde n-am tupeul să-mi dau demisia. Viața de care *vreau* să mă bucur. Doar că n-o fac. Într-o sincronizare perfectă, telefonul mă anunță că până mâine-dimineață trebuie să-i trimit șefei mele un e-mail cu un fișier cu pierderi și venituri. Nu mi-am deschis laptopul de când am ajuns aici. Și ghici ce-o să fac pe drumul către aeroport. Fiecare celulă din corp mi se întristează când mă gândesc la asta.

Ne căutăm cu toții locuri în jurul platourilor aburinde cu mâncare.

Regula e că n-avem voie cu telefoane la masă, dar Miles și ochii lui căprui enormi reușesc mereu să încalce regula

nepedepsiți și nimeni n-are chef să se ciondănească cu Theo, care stă cu nasul în Instagram, apreciind poză după poză cu fotomodele, mașini retro și câini Golden Retriever. Tot nu se uită la mine. Tot nu vorbește cu mine. Din punctul lui de vedere, nici măcar nu sunt aici.

Îl simt pe Benny privindu-mă în maniera aia a lui blândă și intuitivă și mă uit fugitiv în ochii lui. Sper că citește subtitrarea de acolo: ANDREW NE-A VĂZUT PE MINE ȘI PE THEO MOZOLINDU-NE ȘI TOT CE-MI DORESC ACUM E SĂ MĂ SCURG PRINTRE SCÂNDURILE DIN DUȘUMEA.

Kyle fredonează în timp ce toarnă o cană de cafea. Probabil că are un sfânt al mahmurelii pe undeva care suferă pentru păcatele lui, pentru că și după distracția cu cocktailuri de aseară, Kyle tot arată ca și cum ar putea urca în orice clipă pe o scenă pe Broadway ca să danseze până săptămâna viitoare. La polul opus, soțul lui, Aaron, n-a băut niciun strop și tot arată tras la față: în ultima vreme trece prin criza vârstei de mijloc.

Se pare că a început atunci când unul dintre prietenii lor a comentat că Aaron a albit de tot, dar „că arată bine pentru un tip de vârsta lui". Kyle jură că a fost o replică spusă cu cele mai bune intenții, dar lui Aaron nu-i pasă; și-a vopsit părul atât de negru, că acum arată ca o gaură în orice cameră se află. Și-a petrecut majoritatea vacanței făcând sport ca un nebun și încruntându-se în oglinzi. Aaron nu suferă de mahmureală; abia-și poate duce cana la gură pentru că a făcut prea multe flotări ieri.

Acum Kyle se întoarce și privește prin încăpere.

— Ce-i cu atmosfera asta ciudată? întreabă el, așezându-se pe scaunul lui obișnuit.

— Păi, aș avea eu o idee, spune Andrew, cu un rânjet larg adresat fratelui său, iar eu aproape mă înec cu cafeaua.

Benny se trage de ureche.

În cele din urmă, Theo ridică privirea spre mine și apoi întoarce capul cu vinovăție.

Exact, măgarule, sunt chiar aici!

Ricky își drege glasul înainte s-o ia pe Lisa de mână. O, Doamne. Și ei știu? Dacă Lisa le spune părinților mei, mama o să le dea nume nepoților ei înainte să apucăm să ieșim de pe alee.

— Poate că e vorba de noi, spune Ricky tărăgănat. Lisa și cu mine avem niște vești.

Tremurul mărunt și agitat din vocea lui îmi ajunge la pulsul fragil și mi-l face să bubuie într-o direcție diferită. Oare a recidivat melanomul Lisei?

Deodată, o mozoleală în antreu pare o nimica toată.

Ricky ia platoul cu bacon și îl trimite în jurul mesei. Lisa face același lucru cu frittata. Dar nimeni nu se servește cu nimic. În schimb, trecem vasele absenți de la unul la altul, reticenți să luăm ceva de mâncare până nu aflăm cu ce nivel de dezastru ne confruntăm.

— Afacerea e în regulă, ne asigură Ricky, privindu-ne, pe rând, pe toți. Și nimeni nu e bolnav. Deci nu e asta, nu vă faceți griji!

Expirăm cu toții, dar atunci îl văd pe tata punând instinctiv o mână peste a mamei și atunci îmi dau seama. Există un singur lucru pe care îl prețuim la fel de mult pe cât ne prețuim unul altuia sănătatea.

— Dar cabana asta, vedeți voi, e veche, spune Ricky. E veche și pare să aibă nevoie de ceva nou în fiecare lună.

Un ghem fierbinte mi se formează în piept.

— Voiam să vă anunțăm că sperăm că vom continua să ne petrecem sărbătorile împreună, așa cum am făcut în ultimii treizeci și ceva de ani.

Preia platoul plin de bacon când se întoarce la el și îl pune încet pe masă, neatins. Rămânem cu toții în tăcere, până și gemenii de cinci ani ai lui Aaron și Kyle – Kennedy cu picioarele strânse la piept, cu un plasture cu ursuleți încă lipit de genunchiul julit, și Zachary agățându-se de brațul surorii sale –, îngroziți de ceea ce știm că urmează.

— Dar va trebui să facem un nou plan. Lisa și cu mine am decis să vindem cabana.

O dorință de Crăciun, doi frați și o viață întreagă de speranță sunt în joc pentru neîndemânatica Maelyn Jones în această poveste romantică de sărbători semnată de autoarele bestsellerului *Autoboyografie. O poveste despre noi*.

Este cea mai minunată perioadă a anului... dar nu și pentru Maelyn Jones. Tânăra locuiește cu părinții, își detestă jobul lipsit de perspective și tocmai a făcut o greșeală romantică de proporții epice.

Dar poate cel mai rău lucru dintre toate este că acesta e ultimul Crăciun pe care Mae îl va petrece în locul ei preferat, cabana înzăpezită din Utah, unde ea și rudele sale s-au distrat de fiecare sărbătoare de când s-a născut, alături de alte două familii dragi. La un pas de o cădere nervoasă, în timp ce pleacă pentru ultima oară de la cabană, Mae lansează spre univers ceea ce crede că este o rugăminte simplă: „Te rog! Poți să-mi arăți ce m-ar face fericită?"

Următorul lucru care se întâmplă este că roțile scrâșnesc, metalul se izbește și totul se cufundă în întuneric. Dar când Mae se trezește icnind, își dă seama că se află într-un avion care se îndreaptă spre Utah, unde începe din nou aceeași vacanță. Cu fiecare dezastru hilar care o trimite înapoi în avion, Mae trebuie să descopere cum să scape din această buclă temporală ciudată – și, în cele din urmă, să-și găsească adevărata iubire sub vâsc.

Marcat de spiritul sărbătorilor, cu o galerie memorabilă de personaje și umorul inconfundabil al autoarelor, această poveste romantică fermecătoare te va face să crezi în puterea dorințelor și în magia Crăciunului.

„Christina Lauren excelează în a livra povești de dragoste amețitoare, care te dau peste cap, dar *Crăciun fără sfârșit* se află în topul creațiilor lor. Autoarele își învăluie cititorul într-o îmbrățișare caldă și veselă, asemenea unui pulover de sărbători adorat."

Entertainment Weekly

Fotografia copertei © Netflix 2026. Utilizată cu permisiune.

16+

ISBN: 978-630-361-422-9

9 786303 614229

www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR